

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/121/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1217217986
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Školníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1217217986.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Školníkovej a členiek senátu JUDr. Viery Markovej a JUDr. Renáty Šiškovej v spore žalobcu: A. B. C. D., so sídlom C. XX, XXX XX E., správca konkurznej podstaty úpadcu: LAJNARI, s. r. o., so sídlom Miletičova 21, 821 09 Bratislava, IČO: 44 457 863, proti žalovanému: 1/ F. F., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt G. XXXX/X, XXX XX E., právne zastúpeného: CLC advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Panenská 18, 811 03 Bratislava, IČO: 36 707 856, a proti žalovanému: 2/ H. H., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt G. I. A. XXXX/XX, XXX XX J., právne zastúpeného: CLC advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Panenská 18, 811 03 Bratislava, IČO: 36 707 856, o zaplatenie sumy 56.963,- eur s príslušenstvom a o odvolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 25Cb/217/2017 - 356 zo dňa 16.02.2023, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave odvolanie žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 25Cb/217/2017 - 356 zo dňa 16.02.2023 o d m i e t a .

II. Súd p r i z n á v a žalobcovi voči žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava II ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. zaviazal žalovaných 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 56.963,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom II. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovaným 1/ a 2/ v plnom rozsahu s poukazom na ustanovenia § 274, § 275, § 262 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie žalovaní 1/ a 2/ v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu elektronicky s autorizáciou. Žalovaní 1/ a 2/ v podanom odvolaní uviedli, že v konaní neboli splnené podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie. Žalovaní 1/ a 2/ poukázali na to, že dňa 11.03.2020 vláda SR vydala uznesenie č. 111/2020 k návrhu na vyhlásenie mimoriadnej situácie v súvislosti s ohrozením verejného zdravia II. stupňa z dôvodu ochorenia COVID-19 spôsobeným korona vírusom SARS-CoV-2 na území SR. Vláda SR predmetným uznesením vyhlásila od 12.03.2020 od 06:00 hod. mimoriadnu situáciu pre celé územie SR, a to z dôvodu ochorenia COVID-19 spôsobeným korona vírusom SARS-CoV-2 na území SR. S poukazom na zákon č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „Zákon o mimoriadnych opatreniach v súvislosti s COVID-19“) a vyhlášku MS SR č. 24/2021 Z. z. o vykonávaní pojednávanií, hlavných pojednávanií a verejných zasadnutí v čase mimoriadnej situácie a núdzového stavu, žalovaní 1/ a 2/ uviedli, že ak vyhláška vymedzuje veci, resp. konania, v ktorých je možné počas mimoriadnej situácie vykonať pojednávanie, tak použitím logického výkladového pravidla argumentum a contrario možno vyvodit', že vykonanie pojednávanií v ostatných veciach, resp. konaniach, je neprípustné. Ide o existenciu zákonnej prekážky, pre ktorú nie je možné takéto pojednávania vykonať. Vychádzajúc z vyhlášky je teda

zrejme kedy je príslušný súd oprávnený vykonať pojednávanie a kedy nie. Cieľom inštitútu rozsudku pre zmeškanie je čeliť prietahom spôsobených nepružnosťou, nedbanlivosťou alebo zámernou pasivitou niektorej zo strán konania. Právna úprava inštitútu rozsudku pre zmeškanie je konštruovaná tak, aby neoslabila právo všetkých účastníkov na súdnu ochranu, nenarušila ich rovnosť, neznemožnila zistiť skutkový stav a neobmedzila súd v možnosti úvahy o právnej kvalifikácii veci. Na vydanie rozsudku pre zmeškanie z dôvodu nedostavenia sa na pojednávanie, čo je aj prípad vydaného rozsudku, musia byť splnené podmienky stanovené § 274 CSP alebo § 278 CSP. Vzhľadom na absenciu práva súdu na voľnú úvahu (v dôsledku gramatického znenia ustanovení CSP), ide o výslovne formálne podmienky, po ktorých splnení, je súd povinný vydať rozsudok pre zmeškanie. Aj napriek tomu, že ide o zdanlivo jednoznačné znenie ustanovenia CSP, formálne splnenie podmienok na vydanie takéhoto rozhodnutia naráža na ústavné limity práva strany konania na spravodlivý proces. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe súdov splnenie všetkých formálnych podmienok pre vydanie rozsudku pre zmeškanie nestačí na vydanie takéhoto rozhodnutia. Aplikujúc na konanie, v ktorom sa uskutočnilo pojednávanie, mal súd prvej inštancie povinnosť postupovať v súlade s predmetnou vyhláškou, t.j. najmä v zmysle § 1 ods. 1 písm. p) vyhlášky, podľa ktorej je možné vykonať pojednávanie v civilnom sporovom konaní, ak strany sporu alebo účastníci konania súhlasili s pojednávaním v ich neprítomnosti. Súd prvej inštancie v konaní vykonal pojednávanie, avšak bez súhlasu žalovaných, ktorý predstavoval zákonnú podmienku na uskutočnenie pojednávania. Rovnako v prípade tohto konania vzhľadom na jeho charakter nejde o vec, ktorá by nezniesla odklad. Z uvedeného vyplýva, že ak neboli splnené podmienky na vykonanie pojednávania nemohli byť splnené ani podmienky na vydanie rozsudku podľa § 274 CSP. Navyše v dôsledku toho, že súd prvej inštancie v rozpore s vyhláškou vykonal pojednávanie a zároveň vydal rozsudok, nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovaným, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie splnenie podmienok podľa žalovaných posúdil prehnane formalisticky.

3. Žalovaní v podanom odvolaní ďalej namietali, že súd prvej inštancie neprihliadol na doterajší priebeh konania, aktivitu žalovaných v konaní a žalobné tvrdenia žalobcu, ktoré vedú k záveru, že nie je možné priznať plnenie, ktorého sa žalobca domáhal. To znamená, že súd prvej inštancie vo veci nepristupoval zdržanlivo a nezávažil okolnosti a priebeh konania, keď opomenul zmätočné a rozporuplné tvrdenia žalobcu, ktorý svoje tvrdenia vo všeobecnosti aplikuje na celý žalovaný nárok aj napriek tomu, že sa skladá z viacerých samostatných nárokov, a preto nie je zrejme či došlo k vzniku niektorej časti alebo celého žalovaného nároku, pričom žalobca pripisuje vznik škôd (žalovaný nárok) obom žalovaným bez dôsledného rozlišovania medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/. Tvrdenia žalobcu sú neúplné v dôsledku čoho nie je možné rozhodnutím zaviazat' žalovaných na plnenie celého žalovaného nároku spoločne a nerozdielne. Z vyjadrení žalobcu nie je zrejme, kedy mal vzniknúť nárok na žalované plnenie. Vo vyjadreniach žalobcu absentuje základné vymedzenie ako aj preukázanie predpokladov na vznik zodpovednosti za škodu, nie je zrejme v čom malo spočívať protiprávne konanie, resp. porušenie povinnosti zo strany žalovaných a taktiež nie je ustálená výška škody. Aj keby žalovaní pripustili, že došlo z ich strany k protiprávnemu konaniu, tak absentuje príčinná súvislosť medzi škodou (žalovaným nárokom) a konaním žalovaných. Príčina vzniku škody úpadcu nespočíva v omisívnom alebo komisívnom konaní žalovaných, ale v konaní subjektov, ktorých nie je ani možné v každej časti žalovaného nároku jednoznačne ustáliť. Vzhľadom na uvedené neboli naplnené esenciálne predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu žalovanými. Žalovaní 1/ a 2/ v tejto súvislosti poukázali aj na ustanovenie § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka. V zmysle vyjadrenia žalobcu zo dňa 21.04.2022 je v súčasnosti nárok veriteľov vo výške 35.407,11 eur (t. j. menej ako žalovaný nárok), ktorý do vydania rozsudku nebol zo strany žalobcu preukázaný listinnými, prípadne inými dôkazmi. Inými slovami žalobca žaluje sumu vo výške, na ktorú neexistuje právny nárok. Tvrdenia žalobcu sú neúplné v dôsledku čoho nie je možné spoľahlivo ustáliť či nedošlo k premlčaniu a priznať žalovaný nárok. Vzhľadom na uvedené žalovaní 1/ a 2/ navrhujú, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

4. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného písomne vyjadril a uviedol, že argument žalovaných v súvislosti s nemožnosťou pojednávať v čase mimoriadnej situácie je v danej veci absolútne neaplikovateľný. Žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11CoP/40/2020 zo dňa 25.08.2020, v ktorom vyslovil odvolací súd záver, že: „Pokiaľ sa navrhovateľka domnievala, že vyhlásenie Národnej rady SR o obmedzeniach týkajúcich sa združovania osôb v súvislosti s vypuknutím pandémie COVID-19 (zo dňa navrhovateľkou neuvedeného), ktoré ešte nemalo oporu v prijatom zákone, sa dotýkalo aj konaní prebiehajúcich na súdoch v SR a zároveň vedela, že na deň 20.03.2020 je vytýčené vo veci

jej návrhu na rozvod pojednávajú, na ktoré bola riadne a včas predvolaná, bolo v jej záujme, aby si overila na príslušnom súde, či v danom prípade v súvislosti s uvedenými opatreniami došlo aj k odročeniu predmetného pojednávajú, prípadne aj bez takéhoto overenia mohla svoju neprítomnosť na pojednávajú včas ospravedlniť a to práve obavami zo šírenia pandémie, čo by nepochybne bol býval pre súd dôvod na jej ospravedlnenie a aj odročenie pojednávajú. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľka nepostupovala takýmto spôsobom a vytyčené pojednávajú vo veci, ktoré nebolo konajúcim súdom zrušené, odignorovala, preto postup súdu prvej inštancie, ktorým konanie zastavil, bol správny a zákonný“. Žalobca súčasne poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 31Cob/50/2021 zo dňa 26.10.2021, podľa ktorého: „Podľa § 3 ods. 1 písm. a) Zákona o mimoriadnych opatreniach v súvislosti s COVID-19, v čase mimoriadnej situácie alebo núdzového stavu súdy vykonávajú pojednávajú, hlavné pojednávajú a verejné zasadnutia len v nevyhnutnom rozsahu. Táto právna úprava však neznamená, že súdy nesmú uskutočňovať pojednávajú, ale je len opatrením, pre obmedzenie súdnych pojednávajú, pričom v konkrétnom prípade bolo vecou úvahy zákonného sudcu, či pojednávajú uskutoční. V prípade zrušenia pojednávajú, by o tom súd musel rozhodnúť a žalovanému by prišlo písomné upovedomenie o odročení pojednávajú. Ak mu upovedomenie o odročení pojednávajú neprišlo, mohol o odročené pojednávajú vopred požiadať. Vážnosť okolností, ktorými strana ospravedlňuje svoju neprítomnosť na pojednávajú pritom musí byť takej intenzity a závažnosti, ktoré jej znemožňujú účasť na pojednávajú z objektívnych dôvodov.“ V zmysle citovaných uznesení odvolacích súdov nebolo vykonanie pojednávajú neprípustné a rozhodne nepredstavovalo existenciu zákonnej prekážky, pre ktorú nie je možné takéto pojednávajú vykonať. Podľa § 1 ods. 2 vyhlášky, okrem vecí podľa odseku 1 sa v čase mimoriadnej situácie alebo núdzového stavu vykonávajú pojednávajú, hlavné pojednávajú a verejné zasadnutia vo všetkých agendách s výnimkou vecí, ktoré znesú odklad. Nie je jasné, na základe čoho vyhodnotili žalovaní, že predmetné konanie o náhradu škody znesie odklad. Žalobca pripomenul, že žalobu doručil na súd dňa 05.10.2017, čo je viac ako 5,5 roka a žalobca ako správca konkurznej podstaty musí v zmysle príslušných právnych predpisov konať s odbornou starostlivosťou a bez prietáhov. Argumenty žalovaných v danom prípade nemôžu obstáť aj s ohľadom na to, že mimoriadna situácia nebola zatiaľ zákonom zrušená. Podľa žalobcu je potrebné vychádzať z aktuálnej spoločenskej situácie, kedy sa život spoločnosti už dávno vrátil do režimu pred vznikom pandémie. Účelovo argumentovať platnosťou právnej normy, ktorou sa opatrenia prijali, je neprijateľné, pretože predmetná právna norma prestala plniť svoj účel. Obrana žalovaných je založená na výsostne účelovom gramatickom výklade právnej normy bez zohľadnenia jej samotného účelu. Prístup žalovaných v rámci predmetného konania vykazoval značnú pasivitu, ktorá vyústila do neplnenia procesných úkonov obrany podľa príslušných ustanovení CSP. V tejto súvislosti je preto na mieste poukázať aj na princíp nemo turpitudinem suam allegare potest (nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho jednania). V nadväznosti na ustanovenie § 274 CSP žalobca zdôraznil, že v danej veci sa jedná o žalobu na plnenie podľa § 137 písm. a) CSP, žalovaní ani ich právny zástupca sa na pojednávajú určené na deň 16.02.2023 o 10:30 hod. nedostavili, z neúčasti sa neospravedlnili, hoci predvolanie im (právnemu zástupcovi) bolo doručené dňa 22.12.2022 (takmer dva mesiace pred pojednávajú). V predvolaní boli žalovaní zároveň poučení o možnosti rozhodnúť o žalobe rozsudkom pre zmeškanie, čím boli splnené podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie. Žalovaní svoju neprítomnosť na pojednávajú neospravedlnili včas a vážnymi okolnosťami a až prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním doručeným súdu dňa 23.03.2023 navrhli, aby súd zrušil uvedený rozsudok pre zmeškanie, nakoľko sa zástupca žalovaných nedostavil na pojednávajú z dôvodu technických problémov servera domény K.. napriek tomu, že predvolanie na pojednávajú bolo právnym zástupcom riadne prevzaté z elektronickej schránky dňa 22.12.2022. V neposlednom rade žalobca prítomný na pojednávajú podal návrh na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie žalovaného. Pojednávajú, na ktorom rozhodol súd rozsudkom pre zmeškanie bolo tretie v poradí. K námietke žalovaných, že súd neprihliadol na doterajší priebeh konania, aktivitu žalovaných a na žalobné tvrdenia žalobcu, žalobca uviedol, že žalovaní vyzdvihujú v rámci svojej aktivity skutočnosť, že sa dňa 02.12.2022 druhýkrát písomne vyjadrili k vyjadreniu žalobcu z 21.04.2022, čo ako argument nemôže zaväziť najmä z dôvodu, že oproti svojmu prvému vyjadreniu z 26.04.2018, doručenému súdu 30.04.2018 k žalobe, ktorá bola na súd doručená 05.10.1917 (správne malo byť 2017 - pozn. odvolacieho súdu), neposkytli žiadne nové argumenty alebo dôkazy. Obsahovo obe vyjadrenia neposkytujú žiadne presvedčivé argumenty, ktoré by preukázali, že žalovaní konali s odbornou spôsobilosťou, naopak, obsahom vyjadrení je, že postup žalovaných bol v súlade s odbornou spôsobilosťou, avšak bez akýchkoľvek dôkazov alebo s oporou v právnych predpisoch. Žalobca poukazuje najmä na nepravdivé vyjadrenie žalovaných, že niekoľkokrát prejavili záujem o mimosúdne rokovanie, keď podľa žalobcu na pojednávajú dňa 23.09.2021 a 10.05.2022 neprejavili absolútne žiadny záujem o mimosúdne rokovanie a vyriešenie sporu

dohodou. V tejto súvislosti žalobca poukázal tiež na to, že na každé pojednávanie bol splnomocnený iný advokát/ právny zástupca, resp. koncipient. Na pojednávaní nedokázali splnomocnení zástupcovia zaujať konkrétne právne stanovisko, tlmočili len, že požiadavky predostreté na pojednávaní musia prekonzultovať s klientom a v právnej kancelárii. Predmet sporu evidentne neovládali, pretože sa k nemu vôbec nevyjadrovali. Na pojednávaní, na požiadanie súdu, prisľúbili, že budú kontaktovať žalobcu vo veci novej mimosúdnej dohody, pričom žalobcu nikdy nekontaktovali. Žalobca napriek tomu, že je ako správca konkurznej podstaty ustanovený do funkcie súdom a je jeho zákonnou povinnosťou zastupovať záujmy veriteľov, teda nevystupuje ako subjekt súkromného práva, na jednom z pojednávaní navrhol, že v rámci mimosúdnej dohody upraví žalobný návrh vo výške rozdielu medzi nárokmi veriteľov prihlásených pohľadávok a veriteľov pohľadávok voči podstate a žalovanou sumou, voči čomu splnomocnená zástupkyňa uviedla, že návrh musí prekonzultovať s klientom a v právnej kancelárii, pričom ďalej žalobcu nekontaktovali. Žalobca teda tvrdí, že žalovaní boli pasívni počas celej doby konania. V zmysle uvedeného teda tvrdenie žalovaných o ich aktivite nie je pravdou. Postoj a prístup žalovaných vykazujú znaky obštrukcie a nečinnosti. Tvrdenie žalovaných, že žalobca mal zmätočné a rozporuplné tvrdenia je len holým tvrdením bez akýchkoľvek dôkazov. Tvrdenia žalobcu v žalobe a v ďalších vyjadreniach sú doložené jednoznačnými dôkazmi, čo je súčasťou súdneho spisu. Žalobca zastáva názor, že pôsobenie úpadcu (Lajnari, s. r. o.) prostredníctvom žalovaných na trhu v čase výkonu jeho podnikateľskej činnosti, ktoré nakoniec viedlo k vyhláseniu konkurzu, vykazovalo znaky nekalého konania, porušovanie konkurenčnej doložky zo strany spoločníka úpadcu, ktorý sa mohol obohacovať na úkor vlastnej spoločnosti, v ktorej zostali veritelia. Za takúto činnosť spoločnosti/ úpadcu zodpovedali žalovaní ako štatutárne orgány. Ignorovali škody, ktoré vznikali na majetku spoločnosti/úpadcu, zrejme s vedomím, že spoločnosť/úpadca zanikne v dôsledku konkurzu. Takéto pôsobenie obchodných spoločností na trhu je absolútne neprípustné, pretože narušujú štandardné obchodné vzťahy medzi podnikateľmi na trhu a svojou činnosťou trh ako taký deformujú so všetkými následkami, ktoré s tým súvisia. Žalovaní z titulu svojho postavenia ako štatutárneho orgánu zodpovedali za spoločnosť, jej aktivity a za aktivity zamestnancov a spoločníkov. Žalobca ďalej uviedol, že výška prihlásených pohľadávok zo strany veriteľov sa mení, svoje pohľadavky môžu stále až do konca konkurzu prihlasovať a do nárokov patria aj pohľadavky proti podstate, ktoré sa taktiež zvyšujú. Práve rozdiel medzi nárokmi veriteľov prihlásených pohľadávok a veriteľov pohľadávok voči podstate a žalovanou sumou bol návrhom na mimosúdne vyrovnanie, ku ktorému správca/žalobca nedostal zo strany žalovaných žiadnu odozvu, v čom boli absolútne pasívni. Na jednej strane žalovaní v odvolaní tvrdia, že predmetné konanie znesie odklad a súd nemal pre mimoriadnu situáciu pojednávať, na druhej strane však narastajú pohľadavky proti podstate, napr. každý mesiac nárokom správcu na úhradu nákladov na vedenie kancelárie a pod.. Dôvody, ktoré uvádzajú žalovaní v odvolaní nie sú relevantné. Vo vzťahu k rozdielu medzi nárokmi veriteľov prihlásených pohľadávok a veriteľov pohľadávok voči podstate a žalovanou sumou žalobca dodáva, že podľa ustanovenia § 102 ods. 6 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, správca/žalobca pri zrušení konkurzu odovzdá úpadcovi všetky potrebné doklady, zostávajúci majetok a zaistí ďalšie činnosti súvisiace so zrušením konkurzu. Po vykonaní týchto činností súd odvolá správcu z funkcie. Žalobca v podanom vyjadrení poukázal tiež na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 31Cob/118/2020 z 25.05.2021, podľa ktorého rozsudok pre zmeškanie predstavuje osobitný druh súdneho rozhodnutia, ktorý predstavuje následok procesnej pasivity procesných strán v sporovom konaní a v prípade, že žalovaný nerešpektuje súdom uloženú povinnosť zúčastniť sa na nariadenom pojednávaní, prikróčí súd za splnenia podmienok podľa § 274 CSP k vydaniu kontumačného rozsudku. Ak sa teda procesná pasivita žalovaného v spore prejaví nedostavením sa na nariadené pojednávanie, na ktoré bol riadne a včas predvolaný, pričom bol v predvolaní o možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie poučený, pričom žalovaný ani len neospravedlní svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami, ustanovenie § 274 CSP ukladá súdu v prípade, že to proti strana - žalobca navrhne, rozhodnúť o žalobe na plnenie (§ 137 písm. a/ CSP) rozsudkom pre zmeškanie žalovaného. Ako vyplýva z § 356 písm. b) CSP, odvolanie proti rozsudku pre zmeškanie je prípustné len z jediného dôvodu a to, že neboli splnené podmienky pre jeho vydanie upravené v tomto prípade v § 274 CSP. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca navrhuje, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

5. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozsudku v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a 380 CSP) a po oboznámení sa s procesným postupom súdu prvej inštancie postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že odvolanie žalovaných 1/ a 2/ je potrebné odmietnuť z dôvodu jeho neprípustnosti.

6. Podľa § 386 písm. c) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

7. Podľa § 355 ods. 1 CSP proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje.

8. Podľa § 356 písm. b) CSP odvolanie nie je prípustné proti rozsudku pre zmeškanie okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takého rozhodnutia.

9. Podľa § 274 CSP na pojednávaní rozhodne súd o žalobe podľa § 137 písm. a) na návrh žalobcu rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe vyhovie, ak

a) sa žalovaný nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a v predvolaní na pojednávanie bol žalovaný poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a

b) žalovaný neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami.

10. Podľa § 137 písm. a) CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o splnení povinnosti.

11. Kontumačný rozsudok podľa § 274 CSP prichádza do úvahy iba v prípadoch, keď sú súčasne splnené všetky zákonom normované podmienky. Tieto podmienky musia byť splnené súčasne, v rovnakom čase, čo však neznamená, že musia počas konania nastať iba v jeden určitý moment. Rozsudkom pre zmeškanie tak súd môže rozhodnúť na ktoromkoľvek nariadenom pojednávaní, ak sú súčasne splnené všetky podmienky predpokladané zákonom.

12. Podľa § 275 CSP odôvodnenie rozsudku pre zmeškanie žalovaného obsahuje stručnú identifikáciu procesného nároku a právny dôvod vydania rozsudku pre zmeškanie.

13. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že predvolanie na pojednávanie nariadené na deň 16.02.2023 o 10.30 hod. (čl. 330-331 spisu) bolo právnemu zástupcovi žalovaných 1/ a 2/ dňa 22.12.2022 úspešne doručené do jeho elektronickej dátovej schránky, a to spolu s poučením o následkoch nedostavenia sa na pojednávanie riadne a včas, bez ospravedlnenia včas a vážnymi okolnosťami, t.j. o možnosti v takom prípade rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie v zmysle § 274 CSP (doručenka na čl. 332 spisu). Zo zápisnice o pojednávaní (čl. 353 spisu) je zrejmé, že sa na pojednávanie nedostavili žalovaní 1/ a 2/, ani ich právny zástupca a že prítomný žalobca v rámci svojho vyjadrenia uviedol, že navrhuje rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Súd prvej inštancie po vyjadrení žalobcu konštatoval splnenie podmienok na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie žalovaného podľa § 274 CSP, preto nevykonával dokazovanie a rozhodol postupom podľa § 274 CSP.

14. Žalovaní v podanom odvolaní namietali, že inštitút rozsudku pre zmeškanie žalovaného slúži ako procesná sankcia za pasivitu žalovaného, avšak v tomto súdnom konaní žalovaní neboli nečinní. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že rozhodnutie súdu rozsudkom pre zmeškanie nie je procesnou sankciou za pasivitu strany sporu v konaní, v prípade ktorej je sankciou súdom konštatovaný záver o neunesení dôkazného bremena za aplikácie zákonnej a sudcovskej koncentrácie konania, ale ide o procesnú sankciu za pasivitu strany sporu vo vzťahu ku konkrétnemu pojednávaniu. Pod pasivitou je potrebné chápať neplnenie si základných povinností sporovej strany, čo v prípade žalovaných znamená neospravedlnená neúčast' na pojednávaní dňa 16.02.2023, na ktoré boli riadne a včas predvolaní (22.12.2022) a nie prípadná pasivita počas celého konania pred rozhodnutím súdu. Splnenie podmienok na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie žalovaných podľa § 274 CSP nie je viazané na pasivitu vo vzťahu k celému súdnomu konaniu, ale iba vo vzťahu k nečinnosti a pasivite súvisiacej s neúčast'ou strany sporu na pojednávaní, a ani prípadná skoršia aktivita v konaní nezakladá dôvod odvolania, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako kvalifikovaný dôvod naplňajúci dikciu § 356 písm. b) CSP, t.j. nesplnenie podmienok na vydanie rozsudku pre zmeškanie. Vzhľadom k uvedenému je odvolacia námietka žalovaných nedôvodná. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovaných, ktorou poukazujú na uznesenie Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 233/2019-22 zo dňa 04.06.2019, odvolací súd považuje za nevyhnutné uviesť, že aj ústavným súdom proklamovaný nežiaduci stav formalistického výkladu ustanovení CSP o rozsudkoch pre zmeškanie je potrebné vždy posudzovať v kontexte okolností konkrétneho prípadu, pričom v danom prípade odvolací súd nepovažuje za prílišný formalizmus vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaných, keďže týmto postupom súd prvej inštancie aj s prihliadnutím na procesné práva druhej strany sporu (žalobcu, ktorý sa riadne dostavil na nariadené pojednávanie) naplnil dikciu zákona

umožňujúceho vydanie rozsudku pre zmeškanie v ktoromkoľvek štádiu konania v prípade, keď sa žalovaná strana pojednávania nezúčastnila vôbec a svoju neúčast' žiadnym spôsobom neospravedlnila. Uvedený záver odvolacieho súdu platí aj v prípade aplikácie § 274 CSP v dlhšie trvajúcom konaní, keďže skutočnosť týkajúca sa doterajšej aktivity strany sporu v konaní nezakladá žiadny relevantný dôvod na rezignáciu strany sporu na dodržiavanie zásad elementárnej obozretnosti v súvislosti s riadne a včas doručeným predvolaním na pojednávanie obsahujúcim riadne poučenie o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie. Ani dĺžka sporu, doterajšia aktivita žalovaného a ani rozsah vykonaného dokazovania nemôžu znamenať určujúce okolnosti pre ospravedlnenie ignorácie riadne doručeného predvolania na pojednávanie stranou žalovaného. Z uvedeného dôvodu tak ani žalovanými uvádzaný dôvod odvolania v súvislosti s nepreukázaním žalobného nároku, t.j. v súvislosti so samotným skutkovým stavom v nadväznosti na jednotlivé vyjadrenia strán sporu a nimi predložené, či označené dôkazy, nie je relevantným dôvodom, ktorý by zakladal prípustnosť odvolania proti rozsudku pre zmeškanie v zmysle § 356 písm. b) CSP. Rozsudok pre zmeškanie predstavuje rozhodnutie vydané osobitným procesným postupom, kontumáciou, a proti takémuto rozhodnutiu je odvolanie prípustné iba z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takéhoto rozhodnutia, t.j. podmienky určené v § 274 CSP. V danom prípade súd prvej inštancie meritorne neskúmal a nehodnotil žalobcom uplatnený nárok, ale skúmal splnenie podmienok v zmysle § 274 CSP a iba na základe splnenia týchto podmienok rozhodol o žalobe žalobcu rozsudkom pre zmeškanie.

15. Vo vzťahu k žalovanými 1/ a 2/ tvrdenému dôvodu odvolania súvisiacemu s mimoriadnou situáciou a núdzovým stavom vyhlásených vládou Slovenskej republiky v súvislosti s ohrozením verejného zdravia z dôvodu ochorenia COVID-19 a s poukazom na ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a) Zákona o mimoriadnych opatreniach v súvislosti s COVID-19, odvolací súd poukazuje na znenie § 3 ods. 1 písm. a) Zákona o mimoriadnych opatreniach v súvislosti s COVID-19 účinné ku dňu konania predmetného pojednávania, t.j. ku dňu 16.02.2023, ktoré vykonanie pojednávania nezakazovalo a ani nevylučovalo, ako aj na skutočnosť, že v čase pojednávania, t.j. dňa 16.02.2023 existujúca epidemická situácia umožňovala vykonanie nariadeného pojednávania, čoho dôkazom je aj skutočnosť, že už v roku 2022 došlo pre priaznivú epidemiologickú situáciu v rámci SR (aj v rámci Európy) k ďalšiemu uvoľňovaniu opatrení a v roku 2023 došlo k zrušeniu opatrení v súvislosti s pandémiou COVID-19 a Svetová zdravotnícka organizácia odvolala stav ohrozenia verejného zdravia medzinárodného významu. Strohý odkaz žalovaného ohľadne mimoriadnej situácie a núdzového stavu v spojení s ustanovením § 3 ods. 1 písm. a) Zákona o mimoriadnych opatreniach v súvislosti s COVID-19 bez akéhokoľvek ozrejmenia v tom čase aktuálnej epidemickej situácie na Slovensku a osobitne v okresoch Bratislava I-V, nie je možné v kontexte vyššie uvedeného kvalifikovať ako relevantný dôvod, na základe ktorého by neboli splnené podmienky na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie žalovaných podľa § 274 CSP. Zároveň je potrebné uviesť, že žalovaní 1/ a 2/ z dôvodu mimoriadnej situácie a núdzového stavu vyhlásených v súvislosti s ochorením COVID-19 svoju neúčast' na pojednávaní ani neospravedlnili, ani z tohto dôvodu nenamietali vykonanie pojednávania po doručení predvolania.

16. Odvolací súd na základe vyššie uvedených skutočností a na základe príslušných zákonných ustanovení dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval pri rozhodovaní o uplatnenom nároku žalobcu správne, keď rozhodol rozsudkom pre zmeškanie žalovaných 1/ a 2/, nakoľko odvolací súd mal za preukázané, že boli splnené všetky podmienky podľa § 274 CSP tak, ako to uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti odvolací súd skúmal, či odvolanie žalovaných 1/ a 2/ spĺňa podmienky prípustnosti odvolania podľa citovaného ustanovenia § 356 písm. b) CSP a dospel k záveru, že predmetné odvolanie proti napadnutému rozsudku pre zmeškanie nie je odvolaním podaným z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takého rozhodnutia.

17. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva kumulatívne splnenie všetkých podmienok pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaných 1/ a 2/ v zmysle § 274 CSP, nakoľko ide o konanie o žalobe o splnenie povinnosti, keďže predmetom sporu je žalobcom uplatňovaný nárok na zaplatenie istiny s príslušenstvom proti žalovaným, žalovaní sa nedostavili na pojednávanie stanovené na termín 16.02.2023, hoci boli naň včas a riadne predvolaní (predvolanie bolo doručené dňa 22.12.2022 do elektronickej schránky právneho zástupcu žalovaných), svoju neprítomnosť neospravedlnili včas a vážnymi okolnosťami, pričom o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie boli poučení a toto poučenie im bolo doručené dňa 22.12.2022 spolu s predvolaním na pojednávanie. Zo zápisnice o pojednávaní je zároveň zjavné, že žalobca, prítomný na pojednávaní, navrhol rozhodnúť spor rozsudkom pre zmeškanie. Súd prvej inštancie tak v súlade s § 274 CSP žalobe

v celom rozsahu vyhovel, keďže v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku boli splnené všetky zákonné podmienky.

18. Žalovaní 1/ a 2/ vo svojom odvolaní neuviedli žiadne také relevantné dôvody, ktoré by predstavovali naplnenie podmienok prípustnosti odvolania proti uvedenému rozsudku v zmysle ustanovenia § 356 písm. b) CSP. Obsah odvolania žalovaných z pohľadu ustanovenia § 274 CSP nebol spôsobilý spochybníť správnosť postupu súdu prvej inštancie, ktorý v danom prípade postupoval správne, keď rozhodol o žalobe rozsudkom pre zmeškanie žalovaných podľa § 274 CSP. Nakoľko odvolanie žalovaných smeruje proti rozsudku pre zmeškanie, proti ktorému je prípustné odvolanie len za splnenia zákonných podmienok, ktoré však vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti v danom prípade splnené neboli, odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a s poukazom na znenie citovaných zákonných ustanovení odvolanie žalovaných 1/ a 2/ proti napadnutému rozsudku odmietol ako neprípustné podľa § 386 písm. c) CSP.

19. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

20. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

21. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%, keďže bol žalobca v odvolacom konaní plne úspešný.

22. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).